

Bergen den 28de Decbr. 1867.

Min kjære Edvard!

Det blev da ikke saa
ret svært at jeg kom igjennem. Jeg
modtog Dit sidste Brev - for hvil.
ket Du modtog hverd min kjæde-
ligste Tatt - Søndagen den 2de Decbr.,
og jeg bestemte mig strax til at
skrive samme Aft. men Du kjender
nok det gamle Ordsprog, det siger
vi spøgs og Gud svader! og saar
der gik det da ogsaa her. Jeg for-
kjølede mig riboliquis Tirsdag af-
ten ved, i den Stuen af. Norderind,
at gaa og vente paa ^{den} fra Vek-
tel. Der skulde komme ind ^{den} Wör-
gen. Alle de Andre var gaaet i Fla-
monien, hvor der gaves en extro Sei-
re for Stammers musik, og jeg var
da ogsaa pyntet for at tage derhen,
men vilde først ud paa Statten for
at erfare om ^{den} ~~den~~ var i Sigt, og gen-
te vigtig Stammer den netop ^{den} ~~den~~
Norderind; men inden Stund fik jeg
en praactiseret opp i Præstegaard
hængt der om halvt Fim, og i
sted jeg en lang Stund og der
paa Gylden. Onsdag. Morgen li.

ondt i Halsen, der tiltog i den Grad
efter. Middag, at jeg fik op til
Dr. Schmalen. Han vilde jeg skulde
gaa hjem og lægge mig, men de Moen
Bene lag jeg Maske kom at sprae
Østen had. Men Ellevinden den Aften
saa fik jeg dog i Tilbedelse at gaa
derind, men med det Tilsejdet at jeg
maatte holde mig paa at holde Sengen
næste Dag. Saa sagt saa skede, og
jag der blev jeg til den 18de, da fik
jeg Lov at komme ind paa Bogalen
paa Opium af Døren. Tidspunktet
men maatte holde Sengen saadan,
og var ogsaa lidt ude for første
Gang at gaa, thi jeg troer ikke
at jeg første Aftendag paa egen Haand
gik saa langt som til Faldskalmun.
dingen til John, hvor vi alle, samt
Sante. Men, tillægte Aftenen, siger
blev det saa tyndt som en Silde, og er
saa maatte at jeg skole, Tiddele af
ter mig. Halsen vil heller ikke blive
god for Alvor, men Byde, som de
quid troed, blev det dog ikke. Jeg
troed at jeg havde faaet galloppe-
rende Feber, saaledes spjttede jeg
men Heber og lo blot heitil. Jeg blev
ret lidt bide mig i Munnengen, og
saad. Maatte at faa dett. Aften i Aften,
det bliver da ikke saa, da jeg
har saa ondt i mit Hjerne O.
vi tør antage det for noget.

Bergen den 30de Decbr.
Mandag Aften Kl. 9¹/₂.

Min Kjære Edward!

I Søndags bequælte
jeg et Brev til Dig, hvori jeg
meldte Dig Grunden til min Fær-
hed. Det vilde imidlertid ikke gaa
videre fra Haanden, paa Grund af
jeg tror dog det er umuelig at jeg og
Saa sendte Dig det halve Aft. jeg da
skrev, for at Du saa jeg har gylt
Dig Grund for min Udeblivelse. Det
sæder ikke til at det vil gaa i æt-
ter, thi det er mig uendelig at
finde en Paa, hvormed jeg kan
no, de ere alle aldeles som Pinde.
Jeg faaer haab at Du godhedsfuld
tilgives alle Mangler, og erindres
att jeg nu bliver gavnfuld for Alver-
Den som der ikke Mængde saa lang en
Fid mellem hvert Brev, troed jeg
det i det Stede vilde gaa bedre, og
derfor skulde vi have hinanden at
vili det sig, der vilde være flittige
i at skrive. Jeg indser meget vel,
at Du har saa overordenlig me-
gen det Møder Dig nu ikke
megen Anstrængelse at skri-
lides Aft. fuldt, og i etter

maa. Minde sende nogle Limmis, at
vi dog kunne vide hvordan I har
det. M^r: leve et meget stille og eens-
formigt Liv, men Guds va. Lovd,
dog fornøiet, og vilde være det.
end mere, sidat Smaaafgørelsen blot
være lidt næstere. Stakkels Børn!
Linn trækker fremdeles med den
fale Blødsot dog en rigtig meget
Mlein; men hvis vi ei give talet,
og gaaer saaledes i Selskab naar
det træffer Linn bliver udvidet, end
stjondt Linn syntet Naan nyde. Igaar
var M^r: og jeg buden til. Middag
hos Tante Ophatte, og da der blev
svaret sig for mig. Linn buden
i sit Sted, og gik derind til. Blid-
dag, endstjondt Linn skulde to Uger
gaaes til Aften. Dette synes mig
saa er for meget af det Gode,
men det er mig hendes Lyet, og
saa saa man jo være glad der
er noget som Naan fornøiet havde.
Maren er taus som staden, men
jeg tror dog der er en Dødsing
i hendes Hælsed; ja det indtræ-
mer Linn jo selv; og Elizabeth er
saa meget buden end i Sommer.
Linn har gaaet meget i den senere
saa Fru af sin Sygdom og
saaledes er hendes Tod is

See god, som den var tidligere i Høst.
Sante Briv har ogsaa været syg en
ts. Uge og Tid af Rosen, men jeg
troer min faars Lov at gøre lidt
til Bull's inorgn, likesom de skal
holde Nytaarsaften. Sante Stamme
er idelig i Sel-Nabos, og saa jøder,
for ikke saa længe, jeg har
boet meget lidt til dem, siden de
kom til og fra Ostlandet. Nu
mener jeg du har faaet vide lidt
om den Hede, Familien, med Ud-
tagelse da af Din Broder og hans
Pære, men dem tør jeg jo neppe
nævne, end sig berette noget om
et eller to Mønstre Du med Din
utilbørlige Udtegn, som ikke alle
Fæder vilde tør tillukke med.
Trods enlætte meget stygge Ud-
ladelse, Dit sidste Brev, har
jeg dog skinnit, min Bjar, end
at Dit fremmede er den Bjarlige
Søn, og jeg tilgiver derfor Briv
meget villigen. Varet Masten m.
brat med det Ende. Det har brogt
os maangt og meget, der ei har væ-
ret kulageligt, ja ouden maasteligt.
Lad os nu lov. Hinguden at alt
dette skal være glemt, idet vi
gyside et nyt, og lad os søge
- hvad det end bliver maast

med sig - ikke bringer andet end
Hjællighed mellem Forældre og
Børn, og da vil enhver anden
særestelig, FikskilMøde, anden
blive for Lad, være saa meget
letter at bære. Iulien har jo altid
ført til os det Kjære Josturbarn.
Lad os vel betagelse hvad Henri
skjællene os, og sandelig, min
Kjære Edward, vi skulle da blive
hvert nodet at tilgive, ja det
er en Grundbetings for at bære.
FikskilMøde af vor hiidsmølle Pader.
Og om da Trævel til det gamle
Dag, og min varmeste Kisse
hvert sendt for et lystvaligt
Nytaar for dig og din Niina!
Og ved ved det Svager i det og
alle Mønstrende Dag, det bødvisin
derlig af Du gamle trofaste Saddy
Kær. Gricq.

Hjællige Hilsener har jeg at over
bringe fra alle i Hjemmet, og
fra Frø. Mors.
Ersidskjendte jeg ikke havde etonJule
hvert i år, saa vilde jeg dog
at dig og Niina skal bære det
og sender derfor dig til Julehjel
eller anden Liden Offentlig. Spro
sende. Niina en liggende Liden
som blinde til mig og svaret. Jeg tank
hvert blinde bødvisin sin til Hjel
jeg ser him sidde Liden under
de a de... Liden Hjel D. og de